

РЕШЕНИЕ

№ 155

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 09.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ИЛИЕВ, като разгледа дело номер **5473** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 124 и сл. Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по искова молба вх. № 14503 от 27.06.2011 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от инж. И. Д. Д., ЕГН [ЕГН], адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Министерство на правосъдието. С исковата молба се иска да бъде осъдено министерство да му заплати лихвата за забава в размер на 145,33 лева върху сумата от 7 656 лева за периода от 20.05.2011 г. до 25.07.2011 г., представляващ времето от отправяне на покана до ответника за изплащане на обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл до датата на ефективното изплащане на 10 – те заплати.

Ищеца твърди, че от деня на депозираното от него заявление до министъра на правосъдието – 20.05.2011 г., с което е поканил ответника да му заплати обезщетения, съгласно закона за държавния служител до датата на завеждане на исковата молба претендира лихва за забава в размер на 108,08 лева за изплащане на предявените от него обезщетения. С молба уточнение от 01.09.2011 г., ищецът е конкретизирал своята искова претенция като е посочил, че МП е изпаднало в забава от 20.05.2011 г. до датата на подаване на исковата молба. В хода на съдебното производство ищецът редно призован се явява лично, поддържа претенцията си и претендира разноски.

Ответникът – Министерство на правосъдието, редовно призован, се представлява от юрк. Р., която оспорва исковата претенция като неоснователна.

Представителят на прокуратурата излага становище за недоказаност на исковата

претенция.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че И. Д. Д. е работил при ответника по служебно правоотношение, като е заемал длъжността младши експерт в отдел “Управление на стопанските дейности” в дирекция “Инвестиции, обществени поръчки, управление на собствеността и стопанските дейности”. Тази длъжност е заемал до преназначаването му на длъжност “старши експерт” в същия отдел и дирекция, след което е преназначен на такава длъжност, но в дирекция “Управление на собствеността и стопанските дейности” поради извършени структурни промени в МП и изменения в УП. От тази длъжност е освободен на 23.12.2009 г. със Заповед № ЛС – 03-1121 на министъра на правосъдието на основание чл. 107, ал.2 във връзка с чл. 108 от ЗДСл. Този административен акт е оспорен пред ВАС, където е образувано адм. дело № 1211/2010 г. и по него е постановено решение № 961 от 19.01.2011 г. на Пето отделение, с което е отменен посочения акт. Решението на тричленния състав е потвърдено от петчленен състав на ВАС, II колегия с решение № 6494 от 11.05.2011 г. по адм. дело № 3010/2011 г.

Със заявление рег. № 94 – И – 5 от 20.05.2011 г. по описа на министерство на правосъдието, жалбоподателят е заявил, че на основание чл. 118, ал. 1 от Закона за държавния служител желае да бъде възстановен на заеманата длъжност, считано от 29.12.2009 г. до 19.01.2011 г., както да му бъде прекратено служебното му правоотношение с МП на основание чл. 107, ал.1, т.5 и чл. 108, ал.1 от ЗДСл, считано от 20.01.2011 г.; да му се изплати обезщетение в размер на 10 брутни работни заплати на основание чл. 104, ал.1 от ЗДСл за оставяне без трудово и служебно правоотношение в периода от 29.12.2009 г. до 19.01.2011 г., вкл.; посочено е, че при отказ да му бъде изплатено обезщетението ще предяви иск, в който ще предяви претенции и относно лихвите до датата на изплащането им.

Между страните не се спори относно тези факти, видно от депозирания отговор на 15.08.2011 г. по исковата молба. Не е налице спор между страните, че със заповед № ЧР – 01-83 от 24.06.2011 г. на министъра на правосъдието е наредено на ищеца да бъде заплатено на основание чл. 104, ал.1, изр. 1 от ЗДСл обезщетение в размер на 10 месечни брутни заплати в размер на 7656 лева, което е изплатено на Д. по банков път на 25.07.2011 г.

В хода на съдебното производство е допусната, изслушана и приета без оспорване от страните съдебно счетоводна експертиза, която на поставените въпроси е отговорила изчерпателно и в табличен вид е проследила начина на определяне на претендираното акцесорно вземане. Вещото лице е посочило, че законната лихва е определена с ПМС № 72 от 08.04.1994 г. и представлява основният лихвен процент на БНБ за периода плюс 10 пункта. Законната лихва върху изплатеното обезщетение по чл. 104, ал.1 от ЗДСл в размер на 7 656 лева за периода от 20.05.2011 г. до 25.07.2011 г. е определено по следния начин – от 20.05.2011 г. до 31.05.2011 г. 26,06 лева; от 01.06. – 30.06.2011 г. 0 65,20 лева и от 01.07. – 25.07.2011 г. – 54,07 лева или общо в размер на 145,33 лева.

Като писмени доказателства са приети представените от страните, такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Правилото на чл. 125 от ЗДСл. регламентира, че имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред. Следователно исковата молба е заведена преди изтичането на този срок с оглед постановяването на Решение № 6494 от

11.05.2011 г. по адм. дело № 3010 от 2011 г. на ВАС – Петчленен състав, с което потвърдена отмяната на незаконното уволнение на ищеца от работа.

На следващо място, за да е допустима исковата молба за присъждане на прецененото обезщетение по чл. 122, ал.3 от ЗДСл следва да са изпълнени изискванията на чл. 204 от АПК, а именно, че са подсъдни на административния съд исковите за обезщетения, които се предявяват самостоятелно след отмяната на административния акт по съответния ред. Това условие безспорно е изпълнено, поради което искова молба е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

За да бъде уважен предявеният иск, следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав визиран в нормата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл.: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; явяване на служителя за заемане на съответната длъжност в 14 дневен срок от постановяване на отменителния акт; прекратяване на служебното правоотношение; вреда, която представлява обезщетение в размер на 10 брутни заплати към датата на отмяна на уволнението и определяне на акцесорно задължение за забава, в каквато е изпаднал ответникът при изплащане на обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл.

По делото няма спор относно фактите, както и че ищецът е поканил ответника в срока по чл. 122, ал.1 от ЗДСл да го възстанови на заеманата длъжност, да прекрати трудовото му правоотношение, да му изплати обезщетението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл, както и че депозираното заявление на 20.05.2011 г. следва да се счита за покана, в случай на забава при изплащане на 10 брутни заплати.

Спорът между страните се ограничава относно основателността на предявения иск за акцесорно вземане.

В разпоредбата на 104, ал.1 от ЗДСл е уредено субективното право на служителя при незаконно уволнение да получи от работодателя обезщетение в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но не за повече от 10 месеца. Правото на обезщетение възниква при наличието на три кумулативни предпоставки: 1. Признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна от съда или по почин на работодателя; 2. Наличие на подлежаща на обезщетяване вреда; 3. Причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на работника или служителя без работа.

Отговорността на работодателя по 104, ал.1 от ЗДСл е договорна. Тя се поражда в рамките на едно конкретно служебно правоотношение и произтича от незаконното му прекратяване с едностранно волеизявление на работодателя.

При наличието на служебно правоотношение обезщетението за вреди от незаконното му прекратяване не може да се търси на основание непозволено увреждане, защото в случая договорната отговорност изключва деликтната. След като задължението на работодателя по чл. 104, ал.1 от ЗДСл не произтича от непозволено увреждане, не може да намери приложение разпоредбата на чл. 84, ал.3 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) относно началния момент за присъждане на лихва.

Задължението по чл. 104, ал.1 от ЗДСл е парично и при забавеното му изпълнение работодателят дължи лихва на незаконно уволнения работник и служител. Поради договорния характер на отговорността на работодателя и липсата на уредба в Закона за държавния служител относно началната дата, от която се дължи лихва върху обезщетението, следва да се приложат общите правила на Закона за задълженията и договорите относно неизпълнение на задълженията.

Съгласно чл. 86, ал.1, изр.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. При безсрочните задължения, каквото е това по чл.104, ал.1 от ЗДСл, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Или поканата като условие за изпадане на длъжника в забава е абсолютно необходима, когато няма определен срок за изпълнение.

В хипотезата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл вземането за обезщетение възниква в момента на уволнението, признато за незаконно и отменено. Съгласно чл. 121, ал.1 от ЗДСл държавният служител има право да оспорва законността на уволнението пред органа по назначаването или пред съда и да иска признаването му за незаконно и неговата отмяна, а съгласно чл. 121, ал.1 т.3 от ЗДСл той може да иска обезщетение за времето, през което е останал без работа, поради уволнението. Искът по чл. 121, ал.1, т.1 от ЗДСл е конститутивен. Конститутивното действие на решението, с което този иск се уважава, важи с обратна сила, т.е. уволнението се счита за незаконно към момента на извършването му. Искът по чл. 121, ал.1, т.3 от КТ е осъдителен. Двата иска могат да бъдат предявени за съвместно разглеждане.

С оглед установената фактическа обстановка по делото безспорно са налице както началният, така и крайният момент, в който ответникът е в забава, а именно 20.05.2011 г. до 25.07.2011 г., когато реално е изплатена дължимата главница. От това следва, че посочения период ответникът дължи лихва за забава на ищеца в размера, изчислен от приетата ССЕ, а именно 145,33 лева.

По тези съображения исковата претенция е основателна и като такава следва да се уважи. С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на И. Д. следва да се присъдят сторените съдебно – деловодни разноски, представляващи заплащане на ДТ в размер на 10 лева и 50 лева възнаграждение за вещо лице.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието, с адрес [населено място], [улица], да заплати на И. Д. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 145,33 лв (сто четиридесет и пет лева и 33 ст.), представляващи лихва за времето от 20.05.2011 г. до 25.07.2011 г.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието с адрес [населено място], [улица], да заплати на И. Д. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] сумата от 60 лв. (шестдесет лева), представляващи направените разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

